

det en nedſættende Dmtale af Domſtolene, Manglen paa Reſpekt fra dette Things Side eller fra Medlemmernes Side for Høieſterets Afgjørelſer. Thi vi maa jo erindre, at i diſſe Tider er Høieſteret det ſidſte og det bedſte Børn ikke alene for Samfundsinſtitutionernes, men ogsaa for Individernes Ret, og det vilde være en ſtor Feil og en ſtor Synd, hvis man arbejder videre paa at nedbryde Tilliden til Høieſteret.

N. J. Larsen: I Anledning af, hvad det ærede Medlem i Slutningen af ſin Tale bemærkede om Reſpekten for Høieſteret, ſkal jeg tillade mig at bringe i Erindring en Udtalelſe af en Mand, ſom i de ſidſte Dage er blevet ſlittig paaberaabt af den Side, hvortil det ærede Medlem hører, nemlig Tſcherning. Tſcherning ytrede i Folkethinget i Samlingen 1856—57, at Hiſtorien viſte, at der i vanſkelige Tider ikke var noget lidenſtabeligere Element i hele Statslivet end netop Domſtolene. Hvis man var kommet til Tſcherning og havde ſpurgt ham om, hvad en Votering i en kollegialt ſammenſat Domſtol betød vilde han have ſagt: Det er en politiff Afſtemning, naar Sagen er politiff. Det nytter ſlet ikke, at man ſaa taler om, at der dømmes i Henhold til en aflagt Ed paa at holde Lovene. Vi have ogsaa ſom Folkethingsmænd aflagt Ed paa at holde Grundloven, vi kunne alligevel ſtemme politiff, og det Samme gjøre de i det andet Thing. Dertil kommer en Omſtændighed, ſom gjør en politiff Afſtemning i Domſtolene noget miſligere end den, der foregaar i Folkethinget eller Landſthinget; det er det, at Mænd, hvis Virkſomhed er begrændſet til enkelte Sager, hvis Liv tilbringes indenfor en ſnævrere, enſartet Virkeſreds, ſaae et trangere, et mere bornert Syn paa mange af det offentlige Livs Fænomener end mange Andre. Derfor tror jeg, at af alle politiffe Afſtemninger er der ingen miſligere end de, der foregaa ved Domſtolene, og jeg hører mig ikke for nogen ſom helſt Appel til den gamle Overtro, at de Mænd, der beklæde Dommerſæder, ſkulde være hævede over almindelige menneſkelige Lidenſkaber. Paa ingen Maade, det er, ſom Tſcherning ſagde, tidt de allerværſte, det viſer efter hans Mening Hiſtorien.

Jeg ſkal ikke forlænge denne Diskuſſion om § 57; jeg tror ikke, det behøves. Jeg tror, at denne Sag har ſaaet ſit meſt eienommelige Mærke derved, at Juſtitsminiſteren er blevet horte. Jeg vil gjentage, hvad der blev ſagt af det Offentliges Advokat for Høieſteret i Holſtebroſagen, at der er en ſandhed, der ſkriger værre end Jennis' Hyl. Det, at Miniſteren bliver horte uden paa nogen Maade at have givet nogen ſom helſt Andtydning af, hvorledes han vil begrunde de Skridt, han har foretaget imod § 57 i Grundloven, det er for mig overordentlig karakteriſtiſk. Juſtitsminiſteren er kommen uhyre vidt; i den rivende Fart, ſom vor Udvikling har taget ſiden den 1ſte April 1885, ſtaar Juſtitsminiſteren ſom en af dem, hvis Udvikling er foregaaet med den ſørſte Boldſomhed. Vi, der have kjendt ham fra den Tid, da han var Lærer ved Univerſitetet, vi, ſom den Gang vidſte, at han hørte til dem, ſom med ængſtelig Omhu paſſede paa, at man, naar man ſkulde fortolke Love, holdt ſig til Lovordenes naturlige Betydning, og vi, der endog have hørt til den Klasse Kandidater, ſom efter endt Examen bleve førte ind i Curium med ham og gavede ham vort edelige Tilſagn om, at vi aldrig vidende vilde vige fra Ret og Reſkærdighed og aldrig give uretviſe Raad — vi maa noget forundrede ſpørge om denne Mands Udvikling, naar vi ſe, hvorledes han ſidder og lytter til, om vi bruge den Ret og Reſkærdighed, ſom vi have lært af ham. Hvis vi holde den ſelv og raade Andre til at gjøre det, kunne vi efter den Opfattelſe, der nu gjøres gjældende, gjøre Regning paa at blive dømt og komme mindſt i Fængſel, om ikke til noget Værre. En ſaadan Udvikling har denne Mand haft, jeg undrer mig ikke over, at han krymper ſig ved at møde her med denne Fortid for at forſvare ſin Nutid.

Men det undrer mig noget, at der findes Medlemmer her i Salen, der ville optræde ſom Deſenſorer for den Fortolkning af § 57, ſom vi forgjæves have ventet paa at høre forſvaret fra Miniſteriet. Jeg er overbevift om, at hvis det ærede Medlem fra Frederiksværk (H. C. Holch) ſkulde møde frem til Examen med de Fortolkningsregler, ſom han i Dag har givet os Prøve paa, vilde han uſejlbarlig være faldet igjennem